

N:o 24.

Af Herr Olof Olsson från Wermlands län: Om åtgärders vidtagande för åvägabringande af större likstämmighet mellan norska och svenska presterskapets attester och öfriga embetsåtgärder.

Sveriges och Noriges kommunikation med hvarandra har i sednare år blifvit mer och mer liflig, särdeles i de orter som förenas af nordvestra stambanan. I följd häraf hafva ock personliga ut- och inflyttningar samt äktenskapliga föreningar emellan de begge rikenas innevånare blifvit allmännare och det svenska och norska presterskapets embetsberöring sins emellan oftare än förr inträffat, särdeles i gräns-orterna, men denna beröring föranleder nästan alltid obehag och vidlyftiga korrespondenser, ja stundom betänkliga tvifvel, vådor och misstag till följe af de begge rikenas olika kyrkolagstiftning. I Sverige godtages icke alltid norska prestbevis och i Norge icke svenska prestbevis. I Norge t. ex. fordras i alla slag af svenska prestbevis intyg, när den attesterade personen blifvit döpt och konfirmerad, och för svenska manspersoners inträde uti äktenskap i Norge, intyg om föräldrarnes namn. Svenska presterskapet kan icke alltid, utan långa, många och kostsamma omvägar, meddela sådant intyg. Vidare uppstå svåra betänkligheter, när afvittringsbetyg ifrån det ena eller andra riket skola presteras. I Norge godtages icke alltid svenska domkapitlens skiljobref för svenskar, som varit gifta eller trolofvade i Sverige. Deremot i andra fall har norska presterskapet varit mindre nogräknadt. Så t. ex. har norska presterskapet utfärdat äktenskapslysning för svenska manspersoner och sammanvigt dem med norska qvinnor, utan annat betyg för de förra än svenska arbetsattester, som i Norge fått gälla både såsom hinderslöshetsbetyg och såsom inflyttningsattester. En svensk mansperson har t. ex. varit både gift och inskrifven i Norge i fem år, utan att vara utflyttad från svensk husförhörskbok och mantalslängd, ej heller i Sverige antecknad såsom gift i Norge. En svensk piga, som varit kyrko- och mantals-skrifven i Sverige och försedd med svenskt arbetsbetyg, har i Norge fått 2:ne äkten-skapslysningar, utan något attestatum ifrån Sverige, och när det sålunda i Norge påbörjade äktenskapet utan laga former blifvit upplöst, har den största betänklighet uppstått för denna qvinnas inträde i äktenskap i Sverige, då norskt skiljobref icke

kunnat för henne presteras. Af dessa exempel inses, huru lätt tvegiften eller andra tvetydigheter och kollisioner kunna uppstå. Så borde icke vara ibland tvänne brödrarfolk, som ej blott i umgängelsen, utan äfven i de lagar, som inbördes beröra hvardera rikets undersåter, borde närma sig hvarandra i likformighet och fullständig reciprocitet. Önskligt vore, att åtminstone de olikheter i svenska och norska kyrkoförfattningar, som här ofvan blifvit påpekade och inom gränsbygderna oupphörligen förekomma, måtte, till lättnad och ökad vänskaplighet emellan begge rikenas presterskap, blifva på lagstifningens väg häfda; att en komité af svenska och norska prester och lagfarne måtte tillsättas, som utjmnade de begge rikenas olika lagstifningar i fråga om ecklesiastika embetsåtgärder i det ena riket med det andra rikets undersåter.

I följd häraf får jag vördsamt föreslå:

- 1) att svenska Riksdagen ville för sin del fatta beslut i ofvanberörda syftning och hos Kongl. Maj:t underdånigst anhålla om proposition till Norges Storting om beslut, huru norska och svenska presterskapets alla attester och embetsåtgärder kunde blifva reducerade till likhet med hvarandra, då det ena rikets undersåter behöfver det andra rikets presterskap;
- 2) att den öfverenskommelse, som i följd af dessa förslag kan blifva sluteligen stadgad, måtte blifva intagen i hvardera rikets kyrkolagstiftning.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles, likasom ock att till Utskottet få inlemna nödiga verifikationer.

Stockholm den 27 Januari 1873.

Olof Olsson
i Olebyn, från Wermlands län.